

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ПЛЕННИКЪТЪ НА ВЕЛИКАНА

chitanka.info

— Татко, вижъ каква чудна птичка хванахъ! — извика малкиятъ Койчо и вдигна нагоре дѣсната си ржка, съ която стискаше една крилата душица, голѣма като врабче, съ червено коремче. Птичката цѣла треперѣше, разтваряше безпомощно крилца, опитваше се да отлети, ала Койчо я държеше здраво.

— Ти си ловецъ на птички, мое дете. Тази, която си хваналъ, се нарича червенушка. Какъ я хвана?

— Съ коритото бе, татко. Много е глупава. Подмамихъ я съ шепа трохи. Като я захлупи коритото — нѣмаше кжде да шава. Пѣхнахъ ржката си отдолу, пипнахъ я и отидохъ вкжщи да я покажа на баба.

— Какво ти рече баба ти?

— Да пустнешъ на свобода туй клето пиле, или ще грабна тупалката! — Азъ не я послушахъ. Отнесохъ птичката на балкона и я заключихъ въ клетката. Дадохъ ѝ шѣпа просени зърна — не яде. Налѣхъ ѝ водица въ една кафена чашка — не ще да пие. Заповѣдахъ ѝ да ми изпѣе една пѣсничка — мълчи. Много ме ядоса.

— Какво ще правишъ съ нея?

— Търся котака. Ще му я дамъ да закуси. Азъ ще си хвана друга птичка, която може хубаво да пѣе.

— Добре си намислилъ. Сега седни на колѣното ми да почакаме заедно стария разбойникъ — нашия котакъ. Той отиде въ градината да провѣри дали не е тупнало отъ гнѣздото на врабчето нѣкое голо птиче. Докато го чакаме, ще ти разкажа приказката за малкия Пѣйчо. Разказвалъ ли съмъ ти я други пжтъ? Тя е стара приказка. Нѣкога съмъ я челъ въ моята читанка, когато бѣхъ голѣмъ колкото тебе.

— Моля ти се, разкажи ми за Пѣйча.

— Пѣйчо бѣше мѣничко щастливо сжщество. Отъ сутринъ до вечеръ играеше, пѣеше и веселѣше всички: хората, горскитѣ гадини, бубулечкитѣ. Той живѣеше въ една мѣничка сламена кжщурка край гората. Веднажъ Пѣйчовата майка рече:

— Чедо, азъ отивамъ за храна. Довечера ще бждешъ ситъ като попско дете на задушница. Стой си въ кжщичката и ме чакай. Не излизай навънъ, защото злиятъ великанъ, който живѣе въ голѣмия каменъ дворецъ насреща иска да те открадне.

— Какво ще правя, мамо, докато се върнешъ?

— Пѣй, чедо.

Пѣйчо остана самъ и почна да пѣе колкото му гласъ държи. Изпѣ всичкитѣ пѣсни, които бѣше чулъ отъ майка си. Настана пладне. Пѣйчо огладнѣ. Забрави поржката на майка си, напустна кжщичката и влѣзе въ двора на великанския дворецъ. Озърна се и що да види? Насрѣдъ двора имаше едно огромно като корабъ за грозде корито, подпрѣно съ тояжка. Едно въже се бѣше проточило отъ долния край на тояжката до прозореца на двореца. Подъ коритото нѣкой бѣше наредилъ цѣла трапеза съ ядене. Гладниятъ Пѣйчо преглътна, огледа се наоколо и, като видѣ, че нѣма никой, влѣзе подъ коритото и почна да лапа. Тогава нѣкой дръпна вжжето, тояжката се отплесна и коритото захлупи Пѣйча. — Най-сетне те пипнахъ, — изрева Великанътъ надъ коритото, проврѣ си ржката и хвана пленника за двата крака. Отнесе го въ двореца. Вжтре Пѣйчо видѣ нѣкакъвъ страшенъ огънь — като харманъ. До огъня стоеше едно страшилище, много по-голѣмо отъ Великана, съ прозорци надъ очитѣ. То държеше въ ржцетѣ си единъ желѣзенъ шишъ и нѣщо плетѣше. — Ей сега ще ме набиятъ на желѣзния шишъ и ще ме опекаатъ на огъня — си помисли Пѣйчо и затрепера още по-силно. Ала страшилището се скара съ гръмовитѣ гласъ на Великана и той побѣгна. Отнесе Пѣйча надъ стрѣхата, кждето висѣше окачена една стая съ стени отъ желѣзни пржчки. Натика го въ стаята и го заключи. Пѣйчо въздъхна дълбоко. Главата му клюмна. Великанътъ най-напредъ донесе една паница съ ядене, положи я предъ Пѣйча и му заповѣда: — Яжъ! Ала клетиятъ пленникъ не докосна яденето. Тогава Великанътъ му донесе вода въ единъ казанъ и заповѣда съ още по-силенъ гласъ: — Пий! Пѣйчо се сгуши въ единя катъ на затвора си и не рачи да пие. — Тогава пѣй! — изрева Великанътъ. Милиятъ Пѣйчо си отвори устата, но не можа да изкара нито единъ звукъ. Великанътъ избухна. Ушитѣ му станаха червени. — Ще те дамъ на черния лъвъ! — закани се той. — Нека лъвътъ те разкжса, а пкъкъ азъ ще си хвана другъ Пѣйчо, който знае хубаво да пѣе. И тръгна да търси лъва... Ахъ ето го котакътъ пристига. Койчо, дай му птичката да я разкжса.

Койчо скочи като ожилень.

— Не я давамъ! — извика той.

— Ами какво ще я правишъ?

— Ще я пустана, татко. Нека иде при майка си въ малката кжщурка. Татко, азъ ти разбрахъ гатанката. Пѣйчо е този малкъ

червенушко. Великанътъ съмъ азъ, страшалището е баба, а черниятъ лъвъ — котаракътъ!

И Койчо пушна птичката. Тя отлетѣ въ гнѣздото при майка си:

— Като ми премине страха, ще ти разкажа, мамичко, какво ми се случи. Страшна история!

Бащата помилва Койча по главата и замислено рече:

— И запомни, сине, че само свободнитѣ души пѣятъ. Затворницитѣ не могатъ да пѣятъ...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.